

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/155/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515205078
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8515205078.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Diany Vlčkovej v právnej veci žalobcu: B. T., F..E..D., R. X, M., C.: XX XXX XXX, právne zastúpený: Aequitas s.r.o., Dolná 19, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 628 841 proti žalovaným: X. L. P., O.. X.X.XXXX, R. X, XXX XX M., právne zastúpený: JUDr. Vladimíra Houdek Běhalová, advokátka, Brezová 10, 040 01 Košice, X. L. M., O.. XX.X.XXXX, P. F. X, XXX XX V. V., právne zastúpený: JUDr. Karína Uhrínová, Nám. Š. Moysesova 4, Banská Bystrica v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 17.5.2017 č.k. 4C/193/2015 - 193 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III.

Priznáva žalobcovi voči žalovanému I. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd I. inštancie určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcich sa v M..Ú.. X.Š. E. a to stavby polyfunkčného domu Č. R. „P., F. Č.. XXX, postavenej na parcele M.-N. Č.. XXXX/XX a parcel M.-N. Č.. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 347 m² a M.-N. Č.. XXXX/XX ostatné plochy o výmere 80 m², vedených na G. Č.. XXXX. Žalobu voči žalovanému v II. rade zamietol, žalobcovi priznal voči žalovanému v I. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalovanému v II. rade voči žalobcovi taktiež nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam z dôvodu, že plnomocenstvo zo dňa 4.12.2012, darovacia zmluva v predmete ich prevodu zo dňa 12.12.2012, ako aj zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam sú absolútne neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. V dôvodoch žaloby uviedol, že plná moc je v priamom rozpore s ustanovením § 135 c) Obchodného zákonníka, podľa ktorého sú konatelia povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti. Y. P., ako konateľ žalobcu nevykonával svoju pôsobnosť týmto spôsobom, keďže nebolo, ani nemôže byť v záujme žalobcu a jeho spoločníkov sa bezodplatne zbavovať majetku žalobcu. V danom prípade uprednostnil súkromné záujmy pred záujmami spoločnosti, čím porušil aj čl. VI. bod 1.7 v spojení s bodom 1.2 písm. k) spoločenskej zmluvy, ktoré na prevod nehnuteľností vyžadujú súhlas valného zhromaždenia spoločnosti prijatého 100% hlasmi všetkých spoločníkov. V tomto smere poukázal aj na uznesenie ÚS SR zo dňa 1.8.2012 pod sp. zn. III. ÚS 353/2012. Rozpor uvedených právnych úkonov s dobrými mravmi videl v okolnostiach celého prevodu sporných nehnuteľností, keď vychádzajúc z vyššie uvedených porušení zákonov, ako aj spoločenskej zmluvy a prihliadnuc na rodinné väzby medzi Y. P. a žalovaným v I. rade vyslovil presvedčenie, že konanie týchto subjektov malo nemravný cieľ - obohatenie sa na úkor žalobcu. Ak bolo neplatné

plnomocenstvo, je neplatná aj darovacia zmluva a záložná zmluva. Naliehavý právny záujem odôvodnil odstránením rozporu medzi stavom evidovaným v katastri nehnuteľností a skutočným stavom.

3. Žalovaný v I. rade uviedol, že v danom prípade nebol naplnený ani jeden dôvod neplatnosti právnych úkonov v zmysle ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka. Navyiac sa neplatnosti nemôže domáhať ten, kto ju spôsobil, teda spoločnosť žalobcu. Plnomocenstvo udelené X. X. nepovažoval za generálne splnomocnenie, keďže bolo udelené na uzavretie kúpnej, resp. darovacej zmluvy a na zastupovanie v katastrálnom konaní. K tvrdeniam o úmysle Y. P. poškodiť žalobcu uviedol, že za spoluvlastnícky podiel k sporným nehnuteľnostiam uvedená obchodná spoločnosť nikdy nezaplatila. Túto kúpnu cenu uhradil Y. P., ktorý si však nedal spoluvlastnícky podiel zapísať na svoje meno. Na základe týchto skutočností napádané právne úkony nie je možné považovať za rozporné s dobrými mravmi. V rozpore s dobrými mravmi by bolo vyhovieť žalobe, keďže L. Z. ako spoločník žalobcu by sa dostal k majetku, za ktorý nikdy nezaplatil. Ďalej vyslovil názor, že Y. P. nikdy neporušil ustanovenie § 135a Obchodného zákonníka a žalobcovi škoda žiadna nevznikla. Zároveň poukázal na nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pretože prípadné určenie vlastníckeho práva by mohlo vyvolať ďalší súdny spor jeho brata voči žalobcovi.

4. Súd I. inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danom prípade je nepochybné, že v prípade úspechu by sa zmenilo postavenie žalobcu, pretože by bol v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností. Týmto sa nepochybné odstráni stav neistoty v právnom postavení žalobcu, pričom k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť inak. Na tom nič nemení ani skutočnosť, žeby si brat žalovaného v I. rade uplatnil voči žalobcovi nejaké nároky, preto na strane žalobcu je naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva.

5. Súd I. inštancie za skutočnosť, ktorá by mala spôsobiť absolútnu neplatnosť plnomocenstva nepovažuje namietaný rozpor so zákonom z dôvodu prevodu všetkých konateľských oprávnení na fyzickú osobu generálnym splnomocnením. Žalobca v tomto smere poukázal na rozhodnutie ÚS SR, ale je potrebné dať za pravdu právnomu zástupcovi žalovaného v I. rade, že v tomto smere existujú aj opačné právne názory vyslovené aj v rozhodnutí NS SR pod sp. zn. 1 Obo/37/2008. Vychádzajúc zo zásady vyjadrenej v Ústave SR, že každý môže konať čo nie je zákonom zakázané, z právnej úpravy zastúpenia v Občianskom a Obchodnom zákonníku, ktoré rozlišujú konanie v mene právnickej osoby a konanie ostatných osôb, ktoré je považované za konanie za právnickú osobu, nemožno vyvodiť zákaz právnickej osoby dať sa zastúpiť inou osobou aj na základe generálnej plnej moci.

6. Ďalej sa zaoberal tým, či plná moc a následne uzatvorená darovacia zmluva nie sú v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že podľa názoru súdnej praxe v rozpore s dobrými mravmi je taký právny úkon, ktorý nezodpovedá právnym zásadám resp. spoločenským normám, ktoré sú všeobecne akceptované spoločnosťou. Rozpor s dobrými mravmi súd I. inštancie vyvodil z okolností daného prípadu. Žalovaný v I. rade nadobudol sporné nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy uzavretej so žalobcom, ktorej jedným z konateľov bol jeho brat Y. P. a tento na uzavretie zmluvy splnomocnil v tom čase svoju družku, s ktorou mal blízky vzťah. Išlo teda o bezodplatný prevod nehnuteľností, ktoré podľa znaleckého posudku Č.. XX/XXXX pripojeného k žalobe mali v roku 2009 hodnotu zhruba 537 310 eur. Bezodplatný prevod nehnuteľností v takejto hodnote zo s.r.o., ktorá je podnikateľom a tieto nehnuteľnosti využívala na podnikateľské účely na fyzickú osobu, ktorá je v príbuzenskom pomere s jedným konateľom, je podľa názoru súdu I. inštancie v rozpore s dobrými mravmi. K uzatvoreniu darovacej zmluvy nepochybné došlo z iného dôvodu ako na dosiahnutie hospodárskeho cieľa darovania. K uvedenému prevodu pritom došlo v čase, keď bol druhý konateľ žalobcu vo výkone trestu odňatia slobody a mal obmedzené možnosti pri výkone konateľských oprávnení. Z trestných oznámení predložených žalobcom, ktoré žalovaným spochybnené neboli pritom vyplýva, že Y. P. buď priamo, alebo prostredníctvom svojej priateľky previedol bezodplatne na tretiu osobu aj iné práva žalobcu, resp. vykonal úkony, ktoré boli spôsobilé poškodiť žalobcu. Bez ohľadu na to, či na základe uvedených trestných oznámení bolo začaté trestné stíhanie je zrejme, že konanie, ktorého rozpor s dobrými mravmi je riešený v tomto konaní nebolo jediné, a že toto nepochybné značne poškodzovalo žalobcu. Ospravedlnením pre takéto konanie nemôže byť ani tvrdené naprávanie krívd zo strany Y.R. P., ktorú pocituje vo vzťahu k žalobcovi v súvislosti s vyrovaním tvrdených záväzkov. Z vykonaného dokazovania je zrejme, že tieto pocity vyplývajú z toho, že kúpnu cenu za sporné nehnuteľnosti mal zaplatiť brat žalovaného v I. rade a to započítaním jeho pohľadávky voči manželom F.. Na základe tejto kúpnej zmluvy sa žalobca stal podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, medzi iným aj sporných nehnuteľností a skutočnosť, kto zaplatil kúpnu cenu považuje

súd I. inštancie za bezpredmetnú. Aj zo samotnej výpovede Y. P. vyplynulo, že sám z vlastnej vôle sa rozhodol kúpiť sporné nehnuteľnosti pre žalobcu ako obchodnú spoločnosť. Okrem iného výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností sa žalobca stal až na základe rozsudku súdu I. inštancie pod sp. zn. 2C/6/2011 zo dňa 26.6.2012 v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Právnym titulom, od ktorého žalobca odvádza svoje vlastnícke právo je teda rozhodnutie súdu a nie kúpna zmluva. Skutočnosť, že žalobca sa stal výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností na základe rozhodnutia súdu vydaného v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a nie na základe rozsudku vydaného v konaní o určenie vlastníckeho práva je pre toto konanie bezpredmetná a nič nemení na tom, že sa žalobca stal výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Z uvedeného dôvodu súd I. inštancie vychádza z vyššie uvedeného rozsudku pri posúdení vzťahu u žalobcu k sporným nehnuteľnostiam predtým, ako boli prevedené na žalovaného v I. rade. Pre rozhodnutie súdu v tomto konaní je preto bezpredmetné kto, a či vôbec mal nejakú pohľadávku voči niekomu, ktorú prípadne započítal na kúpnu cenu, resp. kto od koho vymáhal v exekúcii nejaké plnenie. Z tohto dôvodu aj zamietol dokazovanie výsluchom manželov F., ako aj navrhovanými exekučnými spismi. Na záver poznamenal, že ak by skutočnú kúpnu cenu zaplatil Y. P., vzniklo by mu právo na náhradu toho, čo plnil za iného a na uplatnenie svojej pohľadávky voči žalobcovi. Vyrovnanie jeho pohľadávky spôsobom, ktorý je popísaný vyššie, využíjúc pritom blízke osoby a rodinných príslušníkov však podľa názoru súdu nemôžu požívať právnu ochranu.

7. Pokiaľ ide o námietku, že neplatnosti právneho úkonu sa nemôže domáhať ten, kto ju spôsobil, je potrebné uviesť, že žalobca sa domáha nie relatívnej, ale absolútnej neplatnosti právnych úkonov, ktorú môže namietat každý. Pokiaľ ide o námietku, že plná moc je dostatočne určitá, túto vyhodnotil súd I. inštancie za bezpredmetnú, pretože jej neurčitosť žalobca nenamietal. K námietke výšky ceny sporných nehnuteľností poznamenal, že uvedená skutočnosť nemá vplyv na určenie vlastníckeho práva, najmä ak v danom prípade bol žalobca ako výlučný vlastník zapísaný na základe rozhodnutia súdu.

8. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd I. inštancie dospel k záveru, že plná moc udelená dňa 4.12.2012, ako aj darovacia zmluva zo dňa 12.12.2012 sú absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor s dobrými mravmi, a preto žalobe o určenie vlastníckeho práva voči žalovanému v I. rade vyhovel. Vo vzťahu k žalovanému v II. rade dospel k záveru, že tento nemá pasívnu legitímáciu v spore v konaní o určenie vlastníckeho práva, keďže nie je vlastníkom ani spoluvlastníkom sporných nehnuteľností, preto žalobu voči nemu zamietol.

9. Úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému v I. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a úspešnému žalovanému v II. rade voči neúspešnému žalobcovi taktiež priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok nadobudol právoplatnosť vo vzťahu k výroku II a IV dňa 25.7.2017.

10. Proti uvedenému rozsudku vo výrokoch I. a III. v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný v I. rade, ktorý žiadal rozsudok súdu I. inštancie zmeniť a žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

11. V dôvodoch odvolania uviedol, že rozsudok súdu I. inštancie je nepreskúmateľný, nakoľko z dôvodov rozhodnutia nemožno zistiť, prečo súd považoval plnú moc udelenú X. X. za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi. Vo svojom rozhodnutí NS SR pod sp. zn. 3Cdo/137/2003 uviedol, že súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle toho, kto právo, alebo povinnosť vykonáva. Má za to, že súd I. inštancie neposudzoval súlad darovacej zmluvy s dobrými mravmi komplexne, so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách a s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti. Y.Š. P. mal pohľadávku voči manželom F. v sume 600 000 eur, ktorí vlastnili spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach vo X. E.. Nakoľko z exekučného konania vedeného proti nim bolo zrejmé, že svoju pohľadávku budú môcť uspokojiť iba zo spoluvlastníckeho podielu dohodol sa na ich odpredaji, avšak ako kupujúceho neuviedol seba, ale žalobcu. Žalobca sa tak nadobudnutím spoluvlastníckeho podielu bezdôvodne obohatil. Konateľ spoločnosti žalobcu L. Z. netušil, že tento nadobudol spoluvlastnícky podiel na uvedených nehnuteľnostiach. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to či bol, alebo nebol v danom čase vo výkone trestu odňatia slobody. V konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva súd rozhodol, že žalobca bude výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania. Y. P. sa vzniknutú situáciu snažil vyriešiť tak, aby spoločnosť evidovala voči nemú záväzok, resp. tak, že sa stane spoločníkom spoločnosti s

nepeňažným vkladom. K tomu nedošlo z dôvodu, že komunikácia Y. P. s L. Z. nebola možná. Na základe napadnutého rozsudku sa žalobca stane vlastníkom majetku v hodnote viac ako 500 000 eur, pričom obchodný podiel L. Z. bude mať hodnotu cca 250 000 eur. Súd teda poskytol ochranu žalobcovi, ktorý sa získaním nehnuteľnosti do vlastníctva bezdôvodne obohatil, nakoľko nikdy neuhradil kúpnu cenu za predmetné nehnuteľnosti. Žalovaný v I. rade má preto za to, že výkon vlastníckeho práva žalobcom v prejednávanej veci je v rozpore s dobrými mravmi, keďže sa nadobudnutím spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach bezdôvodne obohatil, podal žalobu o určenie vlastníckeho práva z dôvodu, že zodpovednostný nárok voči Y. P. sa premičal a L. Z. ako iniciátor žaloby počítal s tým, že nárok Y. P. voči žalobcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia je premičaný. V neposlednom rade súd pochybil aj v tom, že neumožnil Y. P. byť prítomný na pojednávaní, teda pri výsluchu L. Z. a zamietol návrhy na vykonanie dokazovania s odôvodnením, že predmetom konania je právna otázka. Zároveň, podľa názoru žalovaného v I. rade je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu na mieste rozhodnutie o trovách podľa ustanovenia § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v tom, že žalovaný v I. rade nezavinil konanie. Nehnuteľnosti mu boli darované za vyššie uvedených okolností a tiež mal na základe dohody tieto nehnuteľnosti opätovne previesť na Y. P..

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v I. rade uviedol, že žiada rozsudok súdu I. inštancie ako vecne správne potvrdiť.

13. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu I. inštancie, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 379-381 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v I. rade dôvodné nie je. Súd I. inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Na týchto skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

14. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu I. inštancie uvádza, že povinnosťou všeobecného súdu je zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v situáciách uzatvorenia zmluvy, v ktorej sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe.

15. Dobré mravy patria k zásadám súkromného práva a bývajú užívané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu, alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Hoci sú zákonným pojmom a teda majú funkciu normotvornú, nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania.

16. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu I. inštancie, že plnomocenstvo zo dňa 4.12.2012 a darovacia zmluva v predmete prevodu sporných nehnuteľností sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi pre rozpor s dobrými mravmi spočívajúceho v okolnostiach prípadu.

17. Je nesporné, že žalovaný v I. rade predmetné nehnuteľnosti nadobudol na základe darovacej zmluvy uzavretej so spoločnosťou žalobcu, ktorej jedným z konateľov bol jeho brat Y. P., ktorý na uzatvorenie zmluvy splnomocnil svoju družku, s ktorou mal blízky vzťah v čase, kedy bol vo výkone väzby a druhý konateľ vo výkone trestu odňatia slobody.

18. Vzhľadom na všeobecnú hodnotu prevádzaných nehnuteľností naposledy určenú v roku 2009 znaleckým posudkom č. XX/XXXX. v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ich využitie na podnikateľské účely spoločnosti možno konštatovať, že ich bezodplatný prevod konateľom spoločnosti na jemu blízku osobu je v rozpore s dobrými mravmi.

19. V danom prípade neobstojí tvrdenie konateľa Y. P., že obchodná spoločnosť žalobcu síce predmetné nehnuteľnosti nadobudla na základe kúpnej zmluvy, ale kúpnu cenu neuhradila. Z obsahu kúpnej zmluvy však nesporne vyplýva, že účastníkom zmluvy bol žalobca, ktorý za prevádzaný spoluvlastnícky podiel aj zaplatil dohodnutú kúpnu cenu vo výške 267 000 eur.

20. Okrem iného správne konštatuje súd I. inštancie, že žalobca sa výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností stal až na základe právoplatného rozsudku o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ktorý je zároveň aj právnym titulom, od ktorého žalobca odvádza svoje vlastnícke právo.

21. Keďže k bezodplatnému prevodu došlo v čase, kedy druhý konateľ žalobcu bol vo výkone trestu odňatia slobody, kedy mal obmedzené možnosti pri výkone konateľských oprávnení a práv spoločníka, možno jednoznačne konštatovať, že konaním druhého konateľa (v čase právneho úkonu vo výkone väzby) došlo k porušeniu všeobecne akceptovaných zásad správania sa. Z trestných oznámení predložených žalobcom (č. I. 105-110) vyplýva, že nešlo o „náhodilé, nevedomé“ konanie Y. P., keďže tento previedol na osoby jemu blízke aj ďalšie majetkové práva žalobcu spôsobilé mu spôsobiť škodu. Účelovosť konania Y. P. odvolací súd vidí v nelogickosti jeho tvrdení, teda, že spoluvlastnícky podiel sporných nehnuteľností síce nadobudol žalobca, ale išlo o úhradu jeho dlhu zo strany predávajúcich. Ak by týmto prevodom predávajúci splácali svoj dlh voči Y. P., logicky by sa to muselo premietnuť aj do obsahu kúpnej zmluvy.

22. Okrem iného v priebehu súdneho konania nebola preukázaná existencia akejkoľvek pohľadávky Y. P. voči spoločnosti žalobcu, ktorá by odôvodňovala zákonnosť ním tvrdého konania za spoločnosť žalobcu pri uzatvorení darovacej zmluvy. V takomto prípade by však došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane nadobúdateľa nehnuteľností, vzhľadom na hrubý nepomer prípadnej pohľadávky zodpovedajúcej kúpnej cene za prevádzaný spoluvlastnícky podiel k sporným nehnuteľnostiam (267 000 eur) k výške všeobecnej hodnoty nehnuteľností v predmete konania (cca 500 000 eur).

23. Účelovosť tvrdení Y.R. P. o dôvodoch uzatvorenia darovacej zmluvy bola preukázaná aj výpoveďou žalovaného v I. rade, ktorého tvrdenie o bezodplatnom prevode sporných nehnuteľností na brata (Y. P.) za účelom úhrady dlhu žalobcu voči nemu bolo vyvrátené predloženou záložnou zmluvou v predmete zriadenia záložného práva na sporných nehnuteľnostiach za účelom zabezpečenia návratnosti záväzku žalovaného v prvom rade voči záložnému veriteľovi.

24. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP potvrdil.

25. Vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania, súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne aplikoval právny predpis a správne vo veci aj rozhodol. Je potrebné uviesť, že v sporovom konaní sa pri rozhodnutí o trovách konania zásadne použije ustanovenie § 255 a nasl. CSP. Vždy sa rozhoduje o tom, v akej miere ktorá strana sporu mala v prejednávanej veci úspech. Pokiaľ strana sporu bola v konaní úspešná, má nárok na náhradu trov konania voči strane, ktorá v spore úspešnou nebola. Veľmi výnimočne je možné aplikovať ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. V takom prípade musí byť zásadne splnené, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa a zároveň ide o výnimočné okolnosti, pre ktoré súd neprizná náhradu trov konania úspešnej strane sporu.

26. Práve okolnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam aj konaním žalovaného v prvom rade v rozpore s dobrými mravmi a súčasne vyvrátené tvrdenie o ich bezodplatnom prevode na brata Y. P. uzatvorenou záložnou zmluvou zabezpečujúcou návratnosť záväzku žalovaného v prvom rade, v danom prípade vylučujú dôvodnosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania. Preto aj v uvedenej časti odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému v I. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).